

Tároló, garázs

*Rendrakás címén
kidobálom a múlt
tárgyait papírkáit*

*Rendrakás hogy
szatyrokat dobozokat
cipelek le a kukákhoz*

*Rendnek hívom
hogy a múlt ne temessen
teljesen maga alá*

*És rendben lévőnek
érezem hogy egy-egy
könyvet apróságot*

*mégis kiemelek
a szatyrokból dobozokból
mint aki titokban csór*

a végső elmúlástól.

Estévé fagyott

*Hirtelen egy esti utcamondat:
„Bejárhatatlanok a távolságok
és az a rengeteg ember!”
Egy találkozóra mentem
egyedül, és az asztalnál
is csak ketten ültünk, ketten.
Postřižinské sört ittunk
s a sürgő kocsmacsendben
túl sokszor hangzott el az,
hogy Bonyolult, bonyolult.*

*Mi? Persze, hogy a múlt,
minden, mi onnan ered.
Bonyolultan s végzetesen.
Hogy ki kit szeret, illetve, na.
Postržinskézz a capriccióba.
Hosszú, bejárhatatlan távok,
éjfél után, a mínusz fokban
már megint egyedül állok,
nézem a másik faggyá hűlt helyét.
Bonyolult. De legfőképp elég.*

Bagatell

*Mennyi minden elmondandóm lenne
tuti nem fér bele semmiféle versbe
ráadásul csupa érzelmes banális dolog
nyármúlás szóval az idő s hogy elkopok
pár apróság ami igazán érdekel még
s a vége az hogy milyen sajtot ennék
erről meg minek írni mindenki unja
csak ne kísértene úgy újra meg újra*